

OPINIE | “We hebben jou gehoord, Erika. Ook wij willen niet langer toekijken.”

Een open brief van het middenveld aan de Belgische regering, in antwoord op de oproep van Erika Vlieghe

Beste Erika,

We hebben jouw noodkreet gehoord en jouw verontwaardiging is ook de onze.

Ook wij, zorgverleners en organisaties in het brede middenveld, voelen de woede en de pijn over het onnoemelijke leed dat zich al maandenlang voor onze ogen afspeelt. Over de koele verwoesting van mensenlevens in Gaza. Over het dagelijks schenden van het internationaal humanitair recht. Over de ergst denkbare scenario's die geen verre tragedie meer zijn, maar een moreel failliet dat zich dag na dag verdiept in vol daglicht, op livestream, en onder de ogen van een internationale gemeenschap die blijft delibereren terwijl kinderen sterven.

Natuurlijk veroordelen wij met zijn allen de terroristische massamoord van Hamas op 7 oktober 2023, maar wat zich daar nu voltrekt, is al lang geen conflict meer tussen twee militaire machten. Het is de systematische, berekende vernietiging van een volk. Een proces dat door steeds meer juristen, mensenrechtenorganisaties en medische experts omschreven wordt als genocide. Afgelopen week nog bevestigden B'Tselem en Physicians for Human Rights Israel op basis van eigen veldonderzoek dat Israël structureel internationale rechtsnormen schendt. De vernietiging van ziekenhuizen, de belegering van voedselkonvooien, de verstikking van medische hulpverlening: het zijn geen bijwerkingen van oorlog, maar instrumenten van een ondenkbare onmenselijkheid.

17.000 kinderen zijn inmiddels omgekomen, de rest verhongert. Honderden burgers worden gedood tijdens schaarse voedselbedelingen. Vrouwen bevallen van baby's met ernstige afwijkingen ten gevolge van ondervoeding. Chronische patiënten sterven een stille dood zonder noodzakelijke medicatie.

En toch blijven onze regeringen talmen. Wegkijken. Wikken en wegen. Ondertussen wordt er een rookgordijn opgetrokken van holle diplomatieke statements en louter symbolisch beleid. Elke dag bereikt slechts een fractie van de noodzakelijke hulp de Gazastrook. De minimumvereiste ligt op 600 vrachtwagens per dag; minder dan een vijfde daarvan komt effectief binnen. Wij zeggen: dit kan niet langer. Zwijgen, talmen of wachten is geen optie meer.

Als zorgverleners zijn we geprogrammeerd om te reageren op menselijk lijden en om te helpen. Onze beroepsethiek vraagt betrokkenheid, nabijheid, solidariteit met wie kwetsbaar is. Die waarden zijn geen louter persoonlijke overtuiging: ze liggen ingebed in de fundamenten van onze beroepen, in de grondslagen van onze instellingen.

Wij staan klaar. Wij, organisaties die een achterban van miljoenen vertegenwoordigen, willen, samen met lokale en internationale instanties, bijdragen aan de wederopbouw van menselijkheid in Gaza. Door de heropstart van basisgezondheidszorg te ondersteunen. Door nieuwe oncologische centra te helpen opzetten. Door mentale zorg te voorzien voor een generatie getraumatiseerde kinderen.

Er is zoveel lijden.

Er is zoveel werk.

Maar we kunnen pas iets doen, als onze politieke leiders, nationaal en internationaal, de moed aan de dag leggen om druk uit te oefenen op de Israëlische regering zodat die onmiddellijk een einde maakt aan de verschrikking in Gaza en massale hulpverlening opnieuw toelaat.

België mag niet langer wachten op Europa. De tijd van praten is lang voorbij. Ook niets doen is een keuze. Samen met andere Europese landen zoals Spanje, Slovenië, Ierland en onlangs ook Nederland, moeten we het voortouw nemen en sancties nemen die Israël écht onder druk zetten.

Concreet moeten onze federale en regionale overheden:

- maatregelen treffen om het wapenembargo strikt te doen naleven, zodat de verkoop, doorvoer en aankoop van wapens en wapentechnologie onmogelijk wordt.
- een nationaal verbod uitvaardigen op handel met illegale nederzettingen in bezette gebieden.
- de banken onder druk zetten opdat zij hun steun aan bedrijven die betrokken zijn bij de oorlog in Gaza en de bezetting van de Westelijke Jordaanoever stopzetten.

Dit is geen vrijblijvende oproep, dit is onze plicht. België is partij bij de Genocideconventie. Die verplicht ons, juridisch en moreel, om actie te nemen.

De geschiedenis zal haar oordeel vellen. Zoals auteur Omar El Akkad scherp stelt: “One day, everyone will have always been against this.” De enige vraag is: wie stond op toen het nodig was?

Initiatiefnemers:

- David Vansteenbrugge & Marc Michils (Kom op tegen Kanker)

Mede ondertekend door:

- Margot Cloet (Zorgnet-Icuro)
- Luc Van Gorp (Christelijke Mutualiteit)
- Paul Callewaert (Solidaris)
- Anne Verheyden (Neutrale Mutualiteiten)
- Else Tambuyzer (Vlaams Patiëntenplatform)
- Hendrik Delaruelle (Vlaams Welzijnverbond)
- Marleen Roesbeke (SOM)
- Didier Martens (Zorggezind)
- Ann Demeulemeester (Familiehulp)
- Sas van Rouveroy van Niewdaal & Karin Van Mossevelde (I-mens)
- Dirk Broos & Hendrik Van Gansbeke (Wit-Gele Kruis)
- Wim Distelmans (LEIF)
- Jo Lisaerde (Palliatieve Zorg Vlaanderen)
- Inge Vervotte (Emmaüs)
- Hilde Boeykens (SOS Kinderdorpen)